AVI E5 | AVI 6

De sage van de spookridder

'De sage van de spookridder' is een oud verhaal. Het speelt zich af in het Hageland. In een eng kasteel, niet eens zo ver van hier. Meer dan zevenhonderd jaar geleden woonde daar een ridder. Hij heette Almerik. Rik voor de vrienden. Maar vrienden had hij niet.
Ridder Rik woont daar vandaag nog steeds. Meer dood dan levend, dat wel. Zijn ziel vindt maar geen rust ...

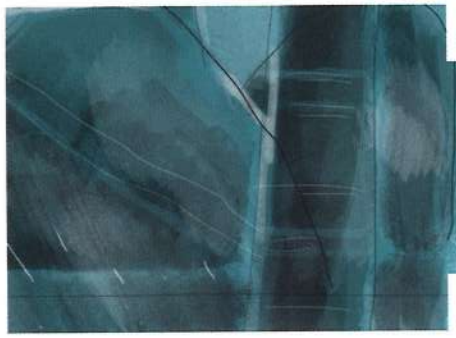

BiB-BoX

bingel

Haal meer uit dit boek!
Ga snel naar bingel.be.

www.vanin.be

VAN IN
a Sanoma company

De sage van de spookridder

Kim Crabeels
en Seppe Van den Berghe

BiB-BoX
ook op bingel

1.

Ergens hier op aarde is er een plek die groen en glooiend is. In de lente ruik je er bloesems. Vers gras. In de herfst paddenstoelen. In de winter geurt alles naar pannenkoeken met siroop.
Het gras in de wei is jong en mals. De koeien die er grazen, zijn de gelukkigste van de hele wereld. Gewone koeien loeien 'MOE!' en 'BEU!'. Ze zijn altijd slechtgeluimd. Deze koeien niet. Op de plek waar ik over spreek, blaten ze als schaapjes. 'BLIJ-IJ-IJ'. Ze dansen tot er slagroom uit hun uiers spuit.
De bossen zijn er eeuwenoud. Er leven wezens die alleen in sprookjes bestaan.
Diep in zo'n bos verstopt staat een oud kasteel.

2.

Het Hageland. Zo heet die plek. En dat kasteel is het kasteel van Horst.
Je zou het moeten zien. De burcht komt fier uit het water van de slotgracht omhoog. De toren steekt trots boven de boomtoppen uit. Hij kan de wolken bijna kietelen.
De keien op de binnenplaats glanzen. Alsof het juwelen zijn. De voeten van wel duizend meisjes maakten ze glad door de eeuwen heen.
Zevenhonderd jaar! Zo oud is de oudste steen.
En toch is het kasteel nog altijd fraai. Zangers zongen al liedjes over zijn schoonheid toen de aarde nog zo plat was als een pannenkoek.

Ze zongen met hun ogen dicht. Zo zagen ze het kasteel weer in hun dromen. Ze waren in de ban van Horst. Ze riepen 'Oooh!' en 'WAUW!'.
Ze genoten van de pracht.
Ze kregen weke knieën. Wankelden op hun benen. Ze werden dromerig. Alsof ze slaapwandelden. Alsof een duistere kracht hen had betoverd.
De zangers wisten niet meer waar ze liepen. Velen struikelden zomaar over het randje van de platte aarde.
'BOEM!'
Alwéér een zanger weg. Eén voor één stortten ze te pletter in de diepte. Die was eindeloos. Ze verdwenen voorgoed in een donker hol. Een gat zo zwart als de ziel van de spookridder.

3.

Die spookridder woonde ruim zeshonderd jaar geleden in het kasteel van Horst.
En weet je wat écht eng is?
Diezelfde ridder woont daar vandaag nog steeds. Meer dood dan levend. Dat wel. Zijn ziel vindt maar geen rust.
Maar laten we bij het begin beginnen. Bij de naam van die enge ridder. Ook die speelt een rol in dit verhaal.
Wel dan. Zijn naam was Almerik Pynnock. Rik voor de vrienden. Maar vrienden had hij niet.
Lang voor Rik een echte ridder was, was hij een page. Hij groeide ver van zijn ouders op. Met een heleboel andere jongetjes woonde hij in de pageschool.

4.

De kleine pages kregen les van echte ridders. Ze leerden niet lezen, en schrijven nog veel minder! Ze deden klusjes voor hun meesters.
Wie geluk had, mocht een zwaard opblinken.
Wie pech had, moest de drollen van de paarden vegen. Almerik had meestal pech.
Hij was klein en mager. Daar werd hij door de andere pages om gepest.
'Hey, mestkever!' riepen ze.
Want lekker ruiken deed hij ook niet. Dat kreeg je van al dat drollen vegen.
Of: 'Hey, jongens! Wat komt daar aangelopen? Is dat Rik, of een champignon op pootjes?'
Ze lachten gemeen. Niet één keer zei kleine Rik iets terug. Maar van zijn hele leven at hij nooit een champignon!

5.

Alleen de beste en sterkste pages werden schildknaap. Dat gebeurde rond hun veertien jaar.
Schildknaap worden was een hele eer. Zo'n schildknaap mocht een echte ridder helpen in de strijd. Hij droeg dan het schild. En als de ridder zich pijn deed, verzorgde hij de wonden. De ridder leerde zijn schildknaap vechten. Hij toonde hoe hij moest jagen. Op dieren én op vijanden. Hij leerde hem worstelen. En zelfs hoe hij een meisje kon versieren.
'Les één. Wil je geen lap grond veroveren? Maar ben je uit op het hart van een prinses? Haal dan snel je witte paard van stal!'

6.

Heel af en toe had een schildknaap goede cijfers voor alle vakken. Zo'n knaap mocht dan knielen voor zijn meester. Als beloning voor zijn goed rapport kreeg hij ... een pakje slaag.
Nee, écht. Ik lieg er niet om!
Zijn meester gaf hem een mep met zijn zwaard. Recht op zijn schouder. En die schildknaap was daar nog blij om ook. Zijn meester sloeg hem dan ook tot ridder.
Het was de droom van elke page. Maar slechts voor weinigen kwam die droom uit.
Voor magere Rik leek de kans al erg klein. Wat zeg ik? Ridder worden leek wel uitgesloten!

7.

Maar die kleine page bleek taaier dan gedacht. Zijn geheim zat in zijn naam. Almerik! Die gaf hem kracht. Want 'Alme' stond voor 'sterke strijd'. En 'Ric' betekende 'macht'.
Kleine Rik werd nooit groot. Toch niet in lengte. Maar machtig des te meer.
Hij kon vechten. En hij was dapper. Niets of niemand maakte hem bang. Hij beet van zich af zoals keffertjes dat doen. Niemand deed de zwaarden meer blinken dan hij. Vaak droeg hij wel twee zware schilden tegelijk.
Alleen meisjes versieren was niet zijn ding. Zijn cijfers voor de andere vakken waren gelukkig meer dan goed. Kleine Rik stak iedereen voorbij. Hij werd de eerste schildknaap. En als eerste van de klas kreeg hij de ridderslag!

8.

Ridder Rik wilde zijn pesters nooit meer zien. Hij kocht een groot bos. Het domein van Horst. Er middenin liet hij een 'donjon' bouwen. Dat was een woontoren. Hij was wel twintig meter hoog! De piek stak vijf verdiepingen boven al die pummels uit. Ha!
Geen mens zou hem nog klein noemen.
Of mestkever!
Of champignon!
Rik liet ook een gracht graven. Diep, zwart water omgaf de toren aan alle kanten. Het kasteel had een ophaalbrug. Maar de ridder liet die zelden neer. Hij hoefde geen bezoek. Hij had genoeg van mensen. Hij wilde enkel dieren om zich heen.
O ja! Ridder Rik was een dierenvriend. Maar wel een hele rare.

9.

'BANG!' Een vet konijn. 'BANG! BANG!' Een lekker hert. Een everzwijn. 'BANG! BANG! BANG!' Een zeldzame witte bunzing. Een zwaan met zes zachte kuikens. Het liefste hondje van een kleine jongen. De ridder schoot alle beestjes neer.

Hij hield van dieren ... als ze in zijn kookpot pasten! Hij liet ze pruttelen op het vuur. Hij warmde zijn stinkvoeten aan hun vacht. Hun koppen nagelde hij op plankjes vast. Hun oogjes keken voor altijd ...

'BANG!'

Ridder Rik woonde lang alleen in zijn kasteel. 's Avonds zat hij in de toren. In de kamer met de koppen. Aan de muur hing nog één lege plank. Boven die plank stond een boodschap. Ze was geschreven in gouden letters. Plezierig was ze niet.

'Hier hangt de domkop die mij pestte.'

Kleine Rik klapte in zijn handjes. Hij kon niet wachten tot zo'n pestkop weer eens ... tja, de kop opstak.

Het duurde een hele tijd voor het zover was. Niemand waagde zich in de buurt van het kasteel. Daar gebeurden rare dingen!
Vroeger hadden vissen nog benen. Dat weet je vast? Ze renden rondjes rond de vijver. Om ter snelst. Maar toen kwam de ridder naar Horst. De vissen waren bang. Ze sprongen in het water. Hun benen bleven achter op het land. Vuurvliegjes kregen het heet. Ze gingen op in rook. Wormen voelden nattigheid. Ze kropen in de grond. Alle zwarte zwanen werden bleek.
Zelfs de lente en de zomer waren bang voor ridder Rik. Ze bleven weg zolang hij thuis was. Daarom was het meestal winter in en rond het kasteel.
De lente begon zodra de ridder op reis vertrok. Dieren sprongen tevoorschijn. Dode takken werden groen. De lente werd zomer. Die duurde tot een koude wind opstak. Door die wind reed een zwarte koets. Ridder Rik kwam thuis. De dieren verstopten zich vlug. Alle blaadjes vielen neer. Net op tijd. Behalve dan die ene keer.

10.

De zwarte koets stormde door de bossen van Horst. Zomaar opeens! Onverwacht! Hier en daar schrok een blaadje. Het veranderde van groen in rood. Maar het bleef hangen. Het ging allemaal zo snel!
De brug viel neer. De koets reed over de slotgracht. Het water bevroor niet eens. Er was geen tijd!
De koets hield halt. Ridder Rik stapte uit. Hij keek om zich heen. De paarden schraapten hun hoeven. Ze waren niet op hun gemak. Almerik spuugde naar de vogels. Die kwetterden zo. Wat vervelend!
De ridder zag de bloemen. Hij voelde de zon op zijn neus. Hij kon zijn ogen niet geloven. Het was lente. Dat had hij nog nooit gezien.

De ridder was gaan jagen in het zuiden. Ver weg van hier. Een beetje warmte was hem naar huis gevolgd.
Want deze keer was de ridder niet alleen. Zijn prooi was nog in leven. Ridder Rik had eens iets anders gevangen. Geen haas en al zeker geen zwijn. Het was een mooie jonkvrouw. Ze was zomaar in zijn val gelopen.
Ridder Rik keek haar aan. Hij smakte zijn lippen. Nooit had hij zo'n lekker stukje wild gezien! Haar benen rank als hertenpoten. Haar huid zacht als de vacht van een konijn. Haar ogen bruin als van een haas. En haar mond. Die was rood als bloed. Of toch als bessenjam.

11.

De ridder trok haar de koets uit. Ze struikelde. Hij pakte haar fijne muiltjes af. Die gooide hij in de vijver.
'PLONS!'
'Maar ...?'
Het meisje kreeg klompen in de plaats. Ze waren lelijk. Ze keek de ridder verdrietig aan. Hij brulde haar toe: 'Jij gaat toch nergens meer heen!'
De ridder toonde haar waar ze NIET mocht komen. Wat ze NIET mocht aanraken. Waar ze NIET mocht eten. NIET mocht slapen. En waar ze zeker NOOIT mocht zitten.
Hij scheurde haar mooie jurken aan flarden. Hij maakte er vodden van. 'Nu kun je aan de schoonmaak beginnen!' zei hij. 'Of wacht. Nog één ding.'

De ridder bracht het meisje naar de kamer met de koppen. Hij zei: 'Vanaf nu zijn je ogen, je oren én je mond van mij. Onthoud dat goed. Of anders ...'
Zijn vinger trok een snelle streep over zijn hals.
'ZIP!'
Het meisje was bang. Ze staarde met grote ogen naar de lege plank. Ze rilde. Ridder Rik wist niets van de liefde.
Het meisje vond zichzelf mooier in één stuk. Met hoofd en al. Daarom luisterde ze. Ze sprak voortaan met niemand meer. Alleen, heel af en toe, met God en met de priester. Die laatste woonde in een kapel vlakbij.

12.

Ridder Rik hield niet van priesters. Hij haatte bidden. Hij ging liever jagen. 'BANG!'
Hij gaf de priester een bevel. De mis mocht pas beginnen als de jacht erop zat.
De priester wachtte en het meisje wachtte mee. De ridder doodde dieren. De priester en het meisje doodden de tijd. Tussendoor gaven ze de armen te eten. Vooral champignons. Die lustte de ridder toch niet. Wie dorst had, kreeg te drinken. Wie ziek was, kreeg siroop.
Ridder Rik wist nergens van. De koppen aan de muur knepen een oogje toe. Ze zwegen in alle talen. Zij vonden de priester en de jonkvrouw wel aardig.

13.

Op een ochtend wachtten de priester en de jonkvrouw samen. Een luide gil deed hen schrikken. Het water in de gracht bevroor. De priester en het meisje keken elkaar aan. Dat was geen everzwijn. En al helemaal geen hert!
Ze hoorden hoeven klepperen. De ridder raasde de binnenplaats op. Zijn zwarte merrie steigerde.
De ridder hield een touw vast. Er hing een jongen aan. De arme kerel zat vol blutsen en builen. Hij had takken in zijn haren. In zijn billen prikten doorns. De ridder had hem over de stenen hierheen gesleept.
Hij riep: 'Die dief zat met zijn tengels aan mijn hazen!'
De jongen snikte: 'Ik ga trouwen, heer. Ik smeek u. Laat me gaan!'

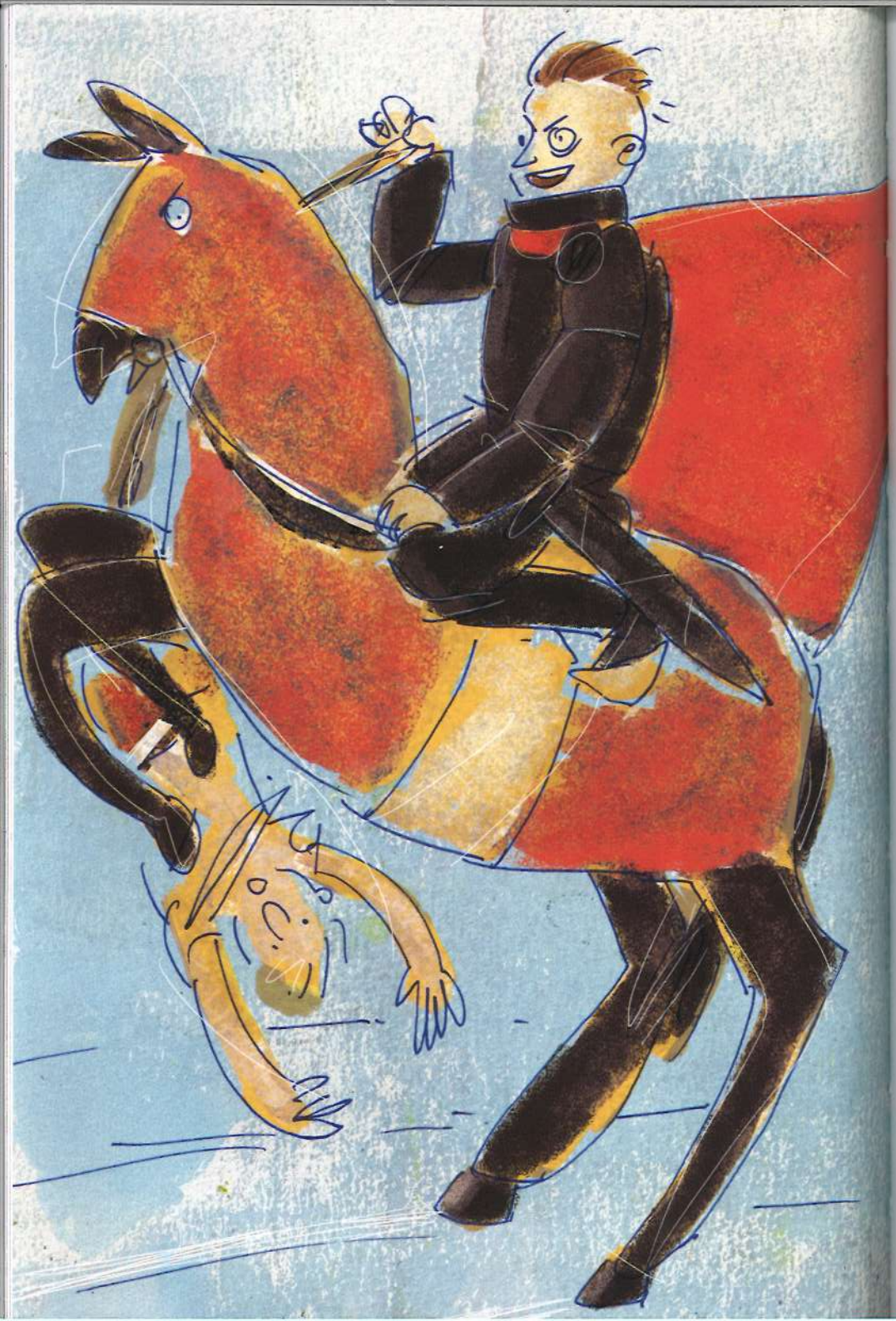

14.

De ridder twijfelde. Natuurlijk liet hij de dief niet lopen. Hij vroeg zich maar één ding af: 'Hoe zal ik hem doden? Met de strop? Of met het zwaard?'
Zou hij de jongen opzetten? En hoe dan? Rechtop? De jongen had uitstekende flaporen. Hij kon als kapstok dienen.
Of toch beter op handen en voeten? Zo vormde hij een prima voetenbank.
'Euhm ...'
De ridder krabde zijn hoofd. Hij kon de jongen de huid afstropen. Dat werd vast een mooi tapijt.
'Jammer van die doorns in zijn billen ...'
Plots had de ridder een superidee.
'Stop met wenen!' riep hij. 'Straks is je kop te lelijk voor mijn muur!'

15.

Het hart van de jongen bonsde. 'BOEM! BOEM! BOEM! BOEM!'
Het was in de verre omtrek te horen. Dieren en mensen spitsten de oren. Ook het lief van de jongen herkende dat geluid. Ze wist meteen dat er iets niet pluis was.
Ze haastte zich naar het kasteel. Ze zocht de jonkvrouw op. Ze wierp zich aan haar voeten. Haar tranen maakten de kasteelvloer nat.
De vrouw van de ridder huilde mee. Ze was ontroerd. Ze had nog nooit zoveel liefde gezien. Daar kon zij alleen van dromen.
Ze troostte het meisje. Ze beloofde haar te helpen. En zo gebeurde het.

16.

De mooie jonkvrouw stapte op de ridder af. Haar benen wiegden. Haar ogen knipperden. Haar lange wimpers betoverden de ridder. Hij kreeg het warm. Heel warm! Voor één keer riep hij niet. Zijn woorden bleven steken in zijn keel. Hij bloosde.
De jonkvrouw streek haar huid langs de zijne. De hare was zacht. Die van hem als schuurpapier. Maar ze stopte niet. De ridder begon te zweten. Er stond water in zijn sokken!
Het meisje tuitte haar lippen. Ze moest zich wel bukken. De ridder was toch zo klein! Ze kuste hem vol op de lippen.
'BAH!'
Ze poetste haar tanden wel twintig keer.

17.

Maar haar plan lukte. De ridder liet de jongen gaan. Hij mocht trouwen met zijn lief. Het kon hem niet meer schelen.
De ridder had andere zorgen. Hij was jaloers. Wat was er met zijn jonkvrouw gebeurd? Ze was wel érg goed in versieren. Stukken beter dan hijzelf! Zo had hij haar nog nooit gezien. Wie had haar dat geleerd?
De ridder hoefde niet lang na te denken. Hij zag de priester zo voor zich. Zijn hoofd werd nog roder dan het al was. Stoom blies uit zijn oren. Zijn tanden knarsten. En hij gromde.
Hij liet het meisje en die priester geen tel meer alleen.

18.

Ridder Rik stopte met jagen. Het deed zijn bloed koken. Hij volgde die twee overal. En hij haatte het! Hij had de pest aan de mis. Hij vond de armen vreselijk. Hij wenste alle zieken dood. De ritjes per koets vond hij het ergst van al. Toch ging hij mee.
Op een dag kwam de koets vast te zitten. Er was een stoet. Overal waren mensen. Ze lachten en dansten. Er was een bruidsfeest aan de gang.
De ridder zuchtte. Hij spuugde uit het raam.
Al die blije mensen maakten hem kwaad. De vrolijke muziek deed zijn oren fluiten. Hij riep: 'Ik ga nog liever naar een begrafenis!'

Net op dat moment liepen de bruid en de bruidegom langs de koets. De bruid schrok van die harde stem. Van die lelijke woorden. Ze keek op. In de koets zag ze de ridder. Ze vergat hem op slag. Want naast die kwade man zat een hele lieve dame.
De bruid loste de hand van haar bruidegom. Blij zwaaide ze naar de vrouw in de koets. Die had immers haar lief van de dood gered! Ze was haar zo dankbaar.
De bruid had een idee. Ze kuste haar bruidsboeket vaarwel. Ze mikte de ruiker door het raampje van de koets. De bloemen landden in de schoot van de jonkvrouw.
Maar die keek niet op.

19.

De jonkvrouw had het bruidspaar wel herkend. Maar ze liet het niet merken. De ridder mocht niets weten van haar list. Ze was bang bovendien. Hij zou het feest bederven. De ridder wist toch niets van liefde? Hij vrat als een varken. Hij boerde als een beer. En dansen kon hij ook niet. Hij zou haar tenen breken.
De priester had niets door. Hij herkende het paar nu ook.
'Oh, zijn dat niet die twee ...'
Dit kon niet waar zijn! De jonkvrouw keek de priester aan. Met haar lange wimpers. Haar mooie, bruine ogen. Ze bloosde van spanning. Ach, zweeg die priester maar!

De priester zag zijn fout in en zweeg. Nerveus keek hij de ridder aan. De priester zag al even rood als de vrouw. De ridder zag het ook.
Het was een ramp. Hij begreep het helemaal verkeerd! Hij was woest.
'Wat verbergen jullie voor me?'
Hij trok wel drie zwaarden tegelijk. Hij hakte de arme priester tot tartaar.
'TSJAK! TSJAKKATSJAKKATSJAK!'
Het hoofd van de priester rolde over de bodem van de koets. De mond stond nog open van verbazing. Het bleef steken op één van de klompen van de jonkvrouw. Het was een vreselijk gezicht.
Het meisje slaakte een gil.
'AAAAAH!'
Daarna viel ze flauw.

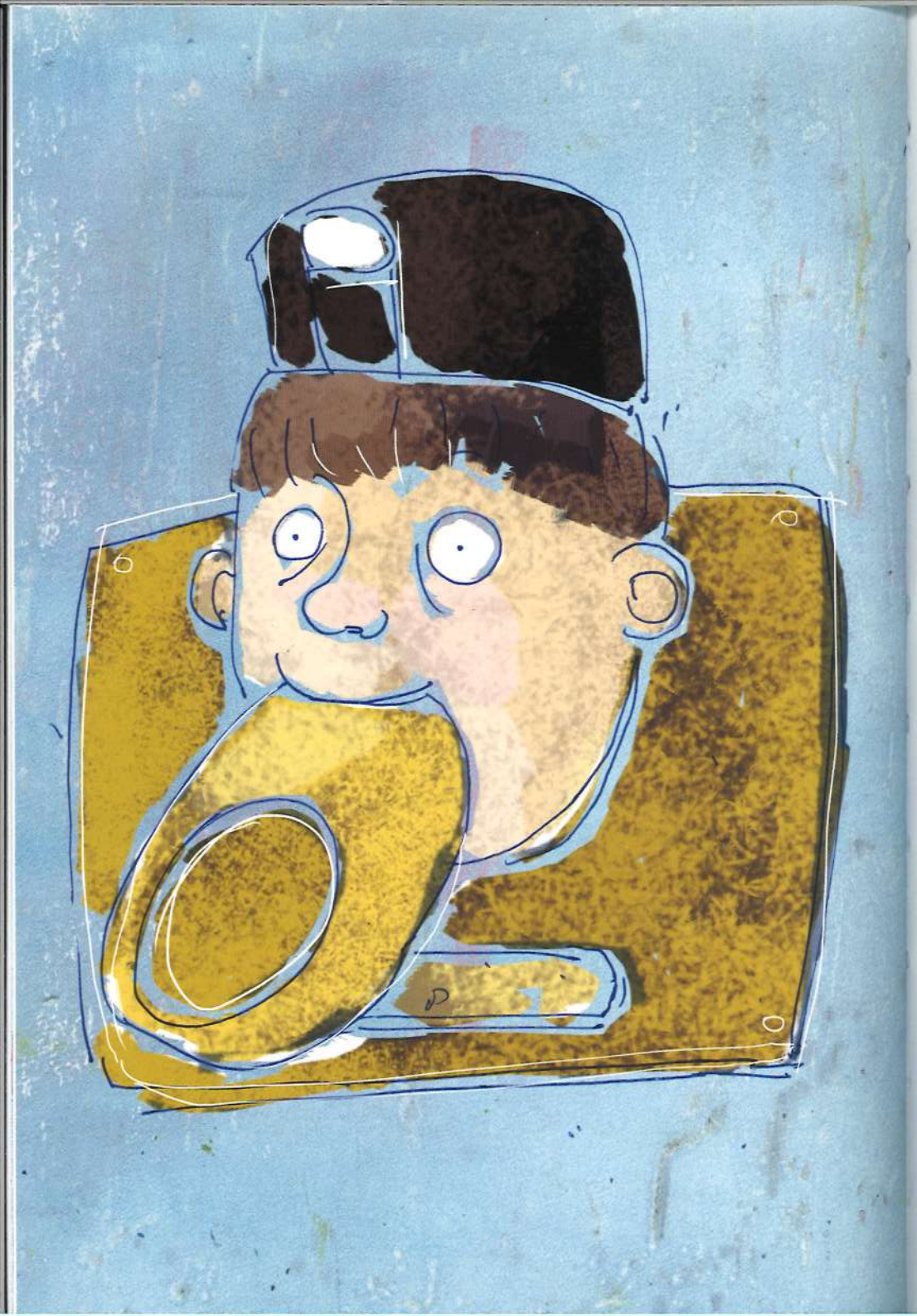

20.

Pas een dag later kwam ze bij. Ze zat in de kamer met de koppen. De ridder had haar op een stoel gezet. Voor haar neus hing de plank met de gouden letters. Maar de plank was niet meer leeg. Het hoofd van de priester zat erop vast. In de open mond zat nog steeds de klomp.
De vrouw van de ridder verloor haar verstand. Haar hoofd knetterde. Haar lange wimpers vielen uit. Haar rode lippen werden bleek. Haar hart brak. En ook de muren van de toren scheurden.
'KRRRRRRRRRRRR.'
Dood viel ze neer.
Dat had de ridder nooit gewild! Eigenlijk vond hij haar best lief. Maar zijn spijt kwam te laat.

21.

De ridder leefde nog lang en ongelukkig. Hij miste zijn vrouw en stierf eenzaam.
Hij bleef maar treuren. Zelfs na zijn dood. Tot op de dag van vandaag.
Zijn ziel vindt maar geen rust. Zijn geest doolt door de bossen van Horst. Daar gebeurt elke nacht iets raars. De klok slaat twaalf uur. Uit het niets verschijnen zes zwarte paarden. Ze briesen. Hun ogen zijn vuurrood. Ze trekken een zwarte koets.
Een zweep knalt op hun ruggen. De koets raast op de toren af. Ze rijdt zich haast te pletter. Een gil weerklinkt:
'IIIIIIIIIIIIIIIIIIIIIIIIIII!'
De koets gaat op in rook!
Maar wie goed luistert, kan ridder Almerik nog horen. Hij huilt tot diep in de zwarte nacht.

Over auteur Kim Crabeels

Kim Crabeels woont in de buurt van Leuven met haar man, haar drie kinderen en een heleboel huisdieren. Ze schrijft voor grote en kleine mensen. Maar kinderboeken maken vindt ze het leukst van al. In een kinderboek kan alles. Aan fantasie zitten geen grenzen.
Kims allereerste boek heette 'Magnus kan niet slapen' (Lannoo, 2013). Kim schreef het voor haar zoontje Magnus en zijn zusjes Finn en Lou. Maar al gauw werd 'Magnus' door veel meer kinderen gelezen. Tot in Korea toe! Intussen is er een hele reeks Magnusboeken, stuk voor stuk gek en vrolijk.
Andere mooie boeken van Kim zijn 'Mijn opa is een boom', 'Meneer Blobvis zoekt een liefje' en 'Mist in mijn hoofd'. En er is meer op komst!
Al Kims boeken, workshops en vertellingen vind je hier: www.kimcrabeels.be.
Heb je een vraag? Stuur Kim een mailtje: kim@overtekst.be.

Andere boeken van Kim in BiB-BoX:
■ Groetjes uit Poesbekistan! ★ Zeemeerman